

er det ganske forkert. Lad kun Højesteret blive bekendt med, hvad der menes i vide Kredse her i Landet; og det, som jeg har gjort mig til Talsmand for, trænger den til at faa at vide og tage sig ad notam og tage Hensyn til. Og det tror jeg, Højesteret vil være klog nok til; den vil forstaa, at aabenhartig, ærlig Tale er mere værd end det Øretuderi, den er saa vant til at høre, men som den selv paa foragtede Maade har vendt Ryggen, idet den ikke tillader disse Allocutioner, med hvilke enhver, der skulde indstille sig til Højesteret, først kastede sig ned paa Gulvet og paa Maven og krøb omkring og logrede med Halen for at indynde sig i Højesteret. Højesteret har Øretudere nok, det tror jeg egentlig ikke, de bryder sig om at faa, de er nok snarere stemt for at høre efter en Kritik, som de ser kommer af et aabent Sind, der ønsker at udtale sig sandfærdigt, og som paa ingen Maade personlig har nogen Grund til at vende sig mod Højesteret.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller sagde, at der er et gammelt Ord, der siger, at den, der taber sin Sag for Højesteret, har Ret til at skælde paa Højesteret i nogen Tid. Men det ærede Medlem ved jo, at jeg har ikke tabt min Sag for Højesteret. Naar jeg har haft Sager for Højesteret, har jeg vundet dem, der er ikke noget personligt Mellemværende mellem Højesteret og mig. Naar det ærede Medlem siger, at det saglige Arbejde, jeg gør, er saa daarligt og overfladisk, tror han nok — han ved jo ikke, hvor meget Arbejde, jeg har gjort, men han tror nok, at det er meget overfladisk —, skal jeg ikke alene henvise til, hvad jeg har gjort af Arbejde baade politisk og sagligt her i Rigsdagen i 30 Aar, jeg tænker, det kan staa for de Stød, det ærede Medlem kan give det, uden at komme til at ryste ret meget, men jeg skal ogsaa henvise til det juridiske Arbejde, jeg har gjort her paa Rigsdagen. Hvor der er rejst Tvivl om Grundlovsmæssigheden, og hvor Sagen derfor er indanket for Højesteret, har Højesteret sagt, det var rigtigt, hvad jeg havde gennemført.

Jeg har udtalt mig for, at vi skulde have mange flere Højesteretssagførere end nu, og det ærede Medlem Hr. Axel Møller sagde dertil, at vi havde jo hele 30 Højesteretssagførere, og han troede, at det maatte være rigeligt. Jeg har tidligere nævnt, at dette Antal indskrænkes jo meget, naar en Mand skal se sig om efter en Sagfører for Højesteret, derved, at flere af disse 30 er sluttet sammen i Koncerner — der er mere end eet Tilfælde, hvor der er 3 i en saadan Koncern —, og naar han maa gaa disse

Døre forbi nogle Gange, bliver der ikke saa overordentlig mange tilbage. Jeg tror, det er umuligt for de nuværende Højesteretssagførere at paatage sig Landsretsprocedure i videre Omfang ved Østre Landsret, som jo er det Sted, der kan blive Tale om. Men hvis de kunde det, vilde man vinde fire Ting.

For det første, at Proceduren ved Landsretten i mange Tilfælde vilde blive ført bedre. Jeg antager ikke, at jeg behøver at begrunde det særligt, uden at jeg derfor tiltræder den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller gjorde gældende, at det ubetinget er de dygtigste Sagførere, der bliver Højesteretssagførere. Disse er ingenlunde alle sammen meget fremragende eller meget dygtige. Heller ikke i den Henseende kan man sige, at Højesteret fuldkommen lydefrit har administreret det Privilegium, den har til vilkaarlig at kunne nægte en Mand Adgang til Skranken, saa blev det end kun faa, der slap frem, var det dog de allerdygtigste og betydeligste; men det er ingenlunde Tilfældet.

Naturligvis vilde det dog blive en god Procedure, de allerfleste Højesteretssagførere vilde føre for Landsretten. Og det vilde blive en billigere Retshjælp for Publikum; thi det er jo klart, at naar en Højesteretssagfører fører Sagen baade for Landsret og Højesteret, faar han ikke tilnærmelsesvis det dobbelte i Salær af, hvad han nu tager for at føre Sagen alene for Højesteret.

Og dertil vilde der komme en betydelig hurtigere Gennemførelse af Sagerne. Nu er Forholdet det, at hvis en Landsretssagfører har ført en Sag for Landsretten, skal, naar Dommen er faldet, den Part, der ønsker at appellere Sagen, henvende sig maaske til flere Højesteretssagførere for at faa dem til at gennemgaa den og sige, om de vil paatage sig Appellen. Han faar maaske nej og maa gaa til en anden for at faa denne til at paatage sig at føre Sagen, og naar han saa har faaet en Sagfører, er maaske Modpartens Højesteretssagfører ikke færdig; derfor varer det meget ofte over et Aar, inden Sagerne fra Landsretten kan naa frem til Højesteret. Det skyldes altsaa i væsentlig Grad det for ringe Antal Højesteretssagførere. Dertil kommer ogsaa, at naar en Højesteretssagfører skal føre en Sag for Højesteret, som en Landsretssagfører har ført for Landsretten, skal han vise, hvad han duer til, han er jo den anden meget overlegen, han skal enten føre gamle Vidner og udspørge dem igen, eller han skal føre nye Vidner og søge nye Oplysninger fremført. Det koster baade Penge og forsinker Sagen. Derfor har vi og-